

(ΑΓΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)



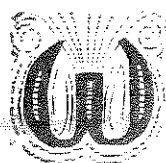
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 432

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ



Σ γνωστόν, ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους δὲν ἔπαυσαν αἱ διάφοροι αἰρετικάι ξενικάι προπαγάνδαι νὰ πολιορκοῦν τὸν ἑλληνικὸν ὀρθόδοξον λαὸν ποικιλοτρόπως φθείρουσαι τὰ χρηστὰ καὶ εὐσεβῆ αὐτοῦ πατροπαράδοτα φρονήματα. Μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν αἱ αἰρετικάι αὗται προπαγάνδαι διέφθειραν καὶ τὰ κείμενα τῆς Ἀγίας Γραφῆς, Παλαιᾶς καὶ Καινῆς, θέσασαι εἰς κυκλοφορίαν παραφράσεις διαφόρους, με σκοπὸν νὰ σαλεύσωσι τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ὀρθόδοξων Χριστιανῶν εἰς τὴν θεοπνευστίαν τῶν ἱερογραφικῶν κειμένων. Οὕτω τὴν μὲν Καινὴν Διαθήκην παρέφρασαν κατὰ τὰς αἰρετικὰς τῶν ἀντιλήψεις, τὴν δὲ Παλαιὰν Διαθήκην, οὐχὶ ἀπὸ τὸ ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποδεδεγμένον τῶν Ἑβδομήκοντα ἐρμηνευτῶν, ἀλλ' ἀπὸ τὸ μετὰ Χριστὸν ὑπὸ τῶν Ἑβραίων δολίως νοθευθὲν καὶ διαφθαρὲν κείμενον, ἀφοῦ ἀπέβαλον, ὡς μὴ δῆθεν θεόπνευστα, καὶ τὰ λεγόμενα «*Δευτεροκανονικά*» βιβλία. Ταῦτα ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία διὰ δύο Συνοδικῶν Ἐγκυκλίων κατέκρινε καὶ ἀπεδοκίμασε πᾶσαν παράφρασιν τῆς Καινῆς Διαθήκης εἰς τὴν νεοελληνικὴν γλῶσσαν καὶ πᾶσαν τοιαύτην τῆς Παλαιᾶς

Διαθήκης ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ κειμένου.

Διακήρυξις πρώτη

Ἡ Σύνοδος παραβαλοῦσα τὴν πρὸ μηνῶν ἀναφανείσαν ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ μετάφρασιν τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς πρὸς τὴν κανονικὴν τῶν Ἑβδομήκοντα μετάφρασιν, καὶ θεωροῦσα αὐτὴν διαφέρουσαν ἐκείνης· ὀφείλουσα καὶ τὰ παρὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας παραδεδεγμένα νὰ διατηρήσῃ, ὡς τὰ παρέλαβε, καὶ τοὺς Χριστιανοὺς νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ πάσης παρεκτροπῆς τῶν ἀνέκαθεν παραδεδεγμένων· ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὸ 11 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 23 Ἰουλίου (4 Αὐγούστου) τοῦ 1833 Βασιλ. Διατάγματος.

Διακηρύττει

Α) Κανονικὴ μετάφρασις τῆς Π. Διαθήκης εἶναι καὶ λέγεται ἡ ἀνέκαθεν παρὰ τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ μόνῃ μετάφρασις τῶν Ἑβδομήκοντα, καὶ αὕτη ἀναγινώσκεται εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ αὕτη εἶναι εἰς χρῆσιν τοῦ Κλήρου, τῆς νεολαίας, καὶ ἐν γένει τοῦ λαοῦ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν θρησκευτικὴν αὐτοῦ διδασκαλίαν.

Β) Πᾶσα ἄλλη μετάφρασις τῆς Π. Διαθήκης εἴτε ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ, εἴτε ἐξ ἄλλης γλώσσης, ἀποδοκιμάζεται εἰς τὴν ἀνωτέρω χρῆσιν, καὶ κηρύττεται ἀκανόνιστος καὶ ἀ-

παράδεκτος εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Ἀπριλίου 1835

Τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ὁ Κορινθίαιος ΚΥΡΙΛΛΟΣ πρόεδρος, ὁ Ἀττικῆς ΝΕΟΦΥΤΟΣ, ὁ Βοιωτίας ΠΑΪΣΙΟΣ, ὁ Ἀργολίδος ΚΥΡΙΛΛΟΣ, ὁ πρώην Ἡλείας ΙΩΝΑΣ.

Ὁ Γραμματεὺς Θ. ΦΑΡΜΑΚΙΔΗΣ

Διακλήρυξις Δευτέρα

Πρὸς τοὺς ἀνὰ τὸ Κράτος Ἱεράρχας

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος προσκειμένη τοῖς πατροπαραδότοις θεσμοῖς καὶ τῇ ἀρχῇθεν ὁμοφώνῳ καὶ διὰ τῶν αἰώνων ἀπαρασαλεύτῳ μέχρι νῦν γνώμῃ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, φύλαξ δὲ ἀγρυπνὸς τῶν ἱερῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, τῆς ἐτέρας ταύτης διαυγοῦς καὶ ζωηφόρου πηγῆς τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ὧν τὴν τήρησιν ἐνεπιστεύθησαν αὐτῇ οἱ τε ἐκκλησιαστικοὶ θεσμοὶ καὶ οἱ πολιτικοὶ νόμοι, ἀποκρούει καὶ ἀποδοκιμάζει ὡς βέληλον πᾶσαν διὰ μεταφράσεως ἀλλοιώσιν ἢ μεταβολὴν τοῦ πρωτοτύπου κειμένου τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου οὐ μόνον ὡς περιττὴν ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκθεσμον καὶ συντελοῦσαν εἰς σκανδαλισμὸν μὲν τῶν συνειδήσεων, στρέβλωσιν δὲ τῶν θείων αὐτοῦ ἐννοιῶν καὶ διδασμάτων.

Ἐντέλλεται δ' ὑμῖν, καὶ δι' ὑμῶν παντὶ τῷ Κλήρῳ, ἵνα ἐν ὀνόματι Αὐτῆς συνιστᾷτε πάντοτε τῷ καθ' ὑμᾶς ποιμνίῳ διὰ πατρικῶν νουθεσιῶν καὶ προτροπῶν, ὅπως μηδεὶς μηδέποτε ἀναγινώσκη μετάφρασιν οἰανδήποτε τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὡς ἀπηγορευμένην καὶ καταδικασμένην ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας.

Τῆς παρούσης ἀποστέλλονται ὑμῖν ἱκανὰ ἀντίτυπα, ὅπως διανεμηθῶσι τοῖς ὑφ' ὑμᾶς Κληρικοῖς ἀναγνωσθῶσι δ' εὐκρινῶς καὶ ἐπ' Ἐκκλησίας.

Ἀπεφασίσθη μὲν τῇ ἑβδόμῃ καὶ δεκάτῃ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου, ἐξεδόθη δὲ τῇ ἑβδόμῃ Νοεμβρίου σωτηρίου ἔτους 1901, ἐν Ἀθήναις.

Ὁ Ἀθηναῖος ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ Πρόεδρος, ὁ Σύρου Τήνου καὶ Ἀνδρου ΜΕΘΟΔΙΟΣ, ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν ΑΡΣΕΝΙΟΣ, ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας ΝΕΟΦΥΤΟΣ, ὁ Παροναξίας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.

Ὅθεν τὰς ἀνωτέρω ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας ἔχομεν πάντες ἱερώτατον καθῆκον νὰ σεβώμεθα καὶ πειθαρχῶμεν πρὸς

τὰ κελεύσματα αὐτῶν, ἀπορρίπτοντες ὡς νόθον καὶ καταδικασμένον Συνοδικῶς οἰονδήποτε κυκλοφοροῦν βιβλίον, τὸ ὅποῖον ἐκ πονηρᾶς καὶ κακοβούλου διαθέσεως προσφέρεται εἰς ἡμᾶς πρὸς ἀνάγνωσιν, ὡς δῆθεν Ἀγία Γραφή ἐν παραφράσει.

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΣΤΟΛΙΖΟΜΕΝΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Μετάφρασις)

Ὅσαι γυναῖκες χρυσὰ κοσμήματα περιβάλλεσθε, ζηλεύσατε τὰ δεσμά τοῦ Παύλου. Δὲν εἶναι τόσον λαμπρὸν περὶ τὸν τράχηλόν σας τὸ περιδέροαιον, ὅσον στίλβων ἢ το περὶ τὴν ψυχὴν ἐκείνου ὁ στολισμὸς τῶν σιδηρῶν ἀλύσεων τῶν.

Δεσμά τοιαῦτα ὑποῦσιν ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς τὸν οὐρανόν· ἐνῷ τὰ χρυσὰ δεσμά, τὰ ἰδικά σας, παρασύρουσιν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὴν γῆν. Τοιαῦτα πράγματι εἶναι δεσμά, ὅχι ἐκεῖνα στολισμὸς ἐκεῖνα, ταῦτα δεσμά. Ταῦτα, ὁμοῦ μὲ τὸ σῶμα, καὶ τὴν ψυχὴν πιάζουσιν· ἐκεῖνα, ὁμοῦ μὲ τὸ σῶμα, καὶ τὴν ψυχὴν κοσμοῦσι.

Θέλεις νὰ μάθης, ὅτι ἐκ ἵνα εἶναι στολισμὸς; Εἰπέ μοι ποῖος ἐπεβλήθη τόσον εἰς τοὺς θεατὰς; Σὺ ἢ ὁ Παῦλος;

Καὶ τί λέγω, Σὺ; Αὐτὴ ἡ βασίλισσα, ἡ κατὰ χρυσοῦς ἐπιφαινομένη, δὲν θὰ προετιμᾶτο εἰς τὰ βλέμματα τῶν θεατῶν· ἀλλ' ἐὰν ἤθελε συμβῇ νὰ εἰσέλθῃσι ταυτοχρόνως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὁ Παῦλος δέσμιος, καὶ ἡ βασίλισσα καταστόλιστος, ὅλοι, ἀφίνοντες ταύτην, θὰ προσήλωνον εἰς ἐκεῖνον τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν. Καὶ εὐλόγως· διότι τὸ νὰ βλέπῃ τις ἄνδρα ἀνώτερον ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, αὐτόχρονα ἄγγελον ἐπὶ τῆς γῆς, εἶναι πολὺ θαυμασιώτερον ἀπὸ τὸ νὰ βλέπῃ γυναῖκα κεκαλλωπισμένην.

Τὰ χρυσὰ δεσμά βλέπονται καὶ εἰς τὰ θέατρα καὶ εἰς τὰς πανηγύρεις, καὶ εἰς τὰ λουτρά, καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη δύναται νὰ τὰ ἴδῃ τις· ἄνθρωπος ὁ μὲν δέσμιος καὶ φρονῶν ὅτι ἔχει τὸν μέγιστον στολισμόν, καὶ ἀνώτερος ἀπὸ τὰ δεσμά, δὲν εἶναι θέαμα τῆς γῆς ἀξιον, ἀλλὰ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ ψυχὴ, ἡ περιβαλλομένη τὰ χρυσὰ δεσμά, παρατηρεῖ πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, ποῖος τὴν εἶδε, ποῖος δὲν τὴν εἶδε, γεμίζει ἀπὸ ἀλαζονείας, ἀπὸ φροντίδας κατέχεται, μὲ ἄλλα δεσμεύεται πάθῃ· Ὁ περιβεβλημένος ὅμως τὰ τίμια καὶ ἱερὰ δεσμά εἶναι ἐλεύθερος· ἀπὸ ἐπαυρίων, ἀπὸ τοῦ ὄχλου τῶν φροντίδων, καὶ ἡ ψυχὴ του βλέπει πρὸς τὸν οὐρανόν, ἰσχυρά, χαίρουσα, ἐπερωμένη.

Καὶ νὰ σὰς εἰπῶ ὅλον μου τὸν στοχασμόν·

Ἐάν τις μοι ἔλεγε τί προτιμῶ, νὰ ἴδω τὸν Παῦλον διακύπτοντα ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἂν ἐκεῖ λαλοῦντα, ἢ νὰ τὸν ἴδω προβάλλοντα ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου, θὰ προετίμων τὸ δεύτερον τοῦτο· διότι καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ ἔρχονται πρὸς αὐτόν, ὅταν εἰς τὸ δεσμοτήριον εἶναι. Ἡ ἰσχύς τοῦ κηρύγματος τοῦ Παύλου τὰ δεσμά του εἶναι· στήριγμα τῆς διδα-

σκαλίας του ή αλυσίς είναι εκείνη. Τὰ δεσμά ταῦτα ἄς ζηλευσώμεν.

Καὶ πῶς, λέγει, θὰ κατορθώσωμεν τοῦτο ; Ἐάν τὰ ἄλλα δεσμά, τὰ χρυσᾶ, συντρίψωμεν καὶ διασπάσωμεν. Εἰς τίποτε δὲν μᾶς ὠφελοῦσι τὰ δεσμά ταῦτα, ἀλλὰ καὶ μᾶς βλάπτουσι. Δεσμώτας ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως θὰ μᾶς καταστήσωσιν αὐτά, τὰ δὲ δεσμά τοῦ Παύλου παρέχουσι τὴν ἐλευθερίαν. Ἡ γυνή, ἡ δεσμευομένη ἐνταῦθα μὲ ταῦτα, καὶ ἐκεῖ θὰ δεσμευθῇ χειρός καὶ πόδας μὲ τὰ αἰώνια δεσμά, ἐνῷ φέρουσα τὰ δεσμά τοῦ Παύλου θὰ ἔχῃ ἐξ αὐτῶν ἐκεῖ λαμπρότερον τὸν στολισμόν.

Ἐλευθέρωσον, ὦ γύναι, καὶ τὸν ἐαυτὸν σου ἀπὸ τὰ δεσμά, καὶ τὸν πτωχὸν ἀπὸ τὴν πείναν· πρὸς τί συσφίγγεις τὴν ἄλυσιν τῶν ἁμαρτημάτων σου ;

Καὶ πῶς ; λέγει

Ὅταν σὺ μὲν φορῇς χρυσᾶ, ἄλλος δὲ χάνεται· ὅταν σὺ μὲν χάριν ματαίως δόξης τόσον ἐπιδεικνύης χρυσόν, ἄλλος δὲ μὴδὲ νὰ φάγῃ ἔχῃ, δὲν συνέσφιγγες τὰ δεσμά τῶν ἁμαρτιῶν σου ; Φόρεσε τὸν Χριστὸν καὶ ὄχι τὸν χρυσόν. Δὲν θέλεις νὰ φορῇς αὐτὸν τὸν βασιλέα τῶν ἀπάντων ;

Ἐάν τις ᾔθελε σοὶ δώσει τὴν βασιλικὴν ἀλουργίδα καὶ τὸ στέμμα, δὲν θὰ ἐδέχεσο, προτιμῶσα αὐτὰ ἀντὶ ὅλου τοῦ χρυσοῦ ; Ἐγὼ λοιπὸν δὲν σε καλῶ πλέον εἰς τὸν βασιλικὸν στολισμόν, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ περιβληθῇς αὐτὸν τὸν βασιλέα.

Θέλεις νὰ φαίνεσαι ὠραία καὶ εὐπρεπής ; Ἀρχέσθητι εἰς τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα σοὶ ἐ χάριεν ὁ Θεὸς διέδωκεν. Διὰ τί ἐπιπροσθέτεις τὰ χρυσία, ὥς διὰ νὰ διορθώσης τοῦ Θεοῦ τὸ πλάσμα ; Θέλεις εὐπρεπὴς νὰ φαίνεσαι ; Ἐνδύθητι ἐλεημοσύνην, ἐνδύθητι φιλανθρωπίαν, ἐνδύθητι σωφροσύνην, ταπεινώσιν· ταῦτα, ὅλα προτιμότερα εἶναι ἀπὸ τὸν χρυσόν· ταῦτα τὴν ὠραίαν ὠραιότεραν καθιστῶσι· ταῦτα καὶ τὴν ὄχι εὐμορφον, εὐμορφον ἀναδεικνύουσιν.

Ἐστολίσθη ποτὲ ἡ Αἴγυπτις μὲ τὰ χρυσᾶ τῆς στολίσματα, ἐστολίσθη καὶ ὁ Ἰωσήφ. Ποῖος ἦτο ὠραιότερος ; Γυμνὸς ἦτο οὗτος· ἀλλ' εἶχε τῆς σωφροσύνης τὰ ἐνδύματα. Ἐνδεδυμένη πολυτελῶς ἦτο ἡ κείνη, ἀλλ' ἦτο γυμνῆς αἰσχροτέρα· διότι δὲν εἶχε σωφροσύνην.

Ὅταν πολὺ στολισθῇς, ὦ γύναι, τότε χειροτέρα ἔγινες ἀπὸ γυμνῆς· διότι ἀπέβαλες τὴν ἡθικὴν εὐπρέπειαν καὶ εὐκοσμίαν.

Διὰ τί καλλωπίζεσαι, εἶπέ μοι ; Διὰ νὰ ἀρέσῃς εἰς τὸν ἄνδρα σου ; Κάμε το λοιπὸν ἐγκεκλεισμένη εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ὅμως σὺ τὸ κάμνεις ὅλως διόλου ἀντιθέτως. Στολίζεσαι καὶ καλλωπίζεσαι ἐξερχομένη εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας, ἀκόμη μεταβαίνουσα καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἄλλως τε δὲ διὰ τί νὰ ἀρέσῃς εἰς τὸν ἄνδρα σου διὰ τῶν ἰδίων μέσων, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιζητοῦσι νὰ ἐλκύσωσι τοὺς ἄνδρας αἱ διεφθαρμένοι καὶ αἱ πόρναι ;

Κόρην ἔχεις ; Πρόσεξε μὴ μεταδώσης καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀπρέπειαν ταύτην. Διότι τὰ ἥθη τῶν τέκνων ρυθμίζονται σύμφωνα μὲ τὴν ἀνατροφὴν των, καὶ αἱ κόραι μιμοῦνται τὰ ἥθη τῶν μητέρων των. Ἐσο σωφροσύνης ὑπόδειγμα εἰς τὴν θυγατέρα σου, στολίσου τὸν στολισμόν τῆς ἀρετῆς, καὶ θὰ ἴδῃς τό

τε πόσον εὐτυλὴς θὰ σοὶ φανῇ ὁ καλλωπισμὸς τῶν ἐπιγείων κοσμημάτων. Ὁ δὲ Θεός, ὁ ποιητὴς τοῦ κόσμου, ὁ χορηγὸς πρὸς ἡμᾶς τοῦ στολισμοῦ τῆς ψυχῆς, εἶθε νὰ μᾶς στολίσῃ καὶ νὰ μᾶς περιβάλλῃ μὲ τὴν ἰδικήν του δόξαν, ἵνα, ὅλοι διαλάμποντες δι' ἔργων ἀγαθῶν καὶ εἰς δόξαν αὐτοῦ ζῶντες, δόξαν ἀναπέμψωμεν εἰς τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

ΚΑΝΟΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΟΙ ΝΟΘΟΙ ΑΞΙΟΥΝΤΑΙ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ

Ἡρωτήθημεν ἂν ἐπιτρέπηται ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας νὰ χειροτονηθῇ ἱερεὺς χριστιανὸς μὴ γεννηθεὶς ἐκ νομίμου γάμου ἤτοι νόθος.

Καὶ ἀπαντῶμεν.

Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ὥρισεν ἵνα ἡ ἱερωσύνη μεταδίδηται διαδοχικῶς εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀαρὼν· οὕτω οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐξασκήσῃ τὸ τοῦ Ἱερέως ἢ Ἀρχιερέως ἐπάγγελμα, εἰ μὴ ἦτο λευίτης, ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Λευὶ προερχόμενος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀαρὼν καταγόμενος. Ἀλλ' ὁ Χριστιανισμός, ἀπέρριψε τὸ δικαίωμα τῆς ἀποκλειστικότητος εἰς ὠρισμένην οἰκογένειαν ὥς καὶ προνομιοῦχον ὁμάδα ἀνθρώπων, καὶ ἀνεκήρυξε τὴν ἰσότητά ἀνευ διακρίσεως, ἐσπομένως δὲ καὶ πάντας, ἀνεξαιρέτως τοὺς οἰασδήποτε καταγωγῆς, ἐθεώρησεν ἀξίους τῆς ἱερωσύνης. Καὶ ἐπεχειρήσαν μὲν κατὰ τὸν ἔβδομον αἰῶνα ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ, ἵνα καθιερώσωσι, κατὰ τὴν Ἰουδαϊκὴν συνήθειαν, τὸ μεταδοτικὸν τῆς ἱερωσύνης ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν, ἤτοι τὸ ἀξιοῦσθαι τῆς ἱερωσύνης μόνον τοὺς ἐξ ἱερατικοῦ γένους καταγομένους, ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι κατεκάσθησαν ὑπὸ τῆς Ἐκτῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀνακηρυξάσης διὰ τοῦ ΛΑ' αὐτῆς Κανόνος, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος ἀνευ διακρίσεως καταγωγῆς καὶ φυλῆς, ἀρκεῖ νὰ πιστεύῃ εἰς Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ νὰ φέρῃ τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τὴν ἱερωσύνην προσόντα, εἶναι ἄξιος τῆς ἱερωσύνης.

Ἐπειδὴ ἔγνωμεν ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ Χώρᾳ μένους ἐν Κλήρῳ τοὺς ἐκ γένους ἱερατικοῦ καταλέγεσθαι, Ἰουδαίκοις ἔθεσιν ἐσπομένους, συνιδόμεν ὥστε ἀπὸ νῦν μὴ ἐξεῖναι τοῖς εἰς Κλήρον βουλομένοις προσέγειν τινάς, εἰς τὸ γένος ἀποβλέπειν τοῦ προχειριζομένου. Ἀλλὰ δοκιμάζοντες, εἰ ἄξιοι εἶεν κατὰ τοὺς ιεθέντας ἐν τοῖς ἱεροῖς Κανόσιν ὅρους ἐν Κλήρῳ καταλεγεῖναι, τοὺτους Ἐκκλησιαστικοὺς προχειρίζεσθαι, εἴτε ἐκ προγόνων γεγονῆσιν ἱερέων εἴτε μὴ.

Ἐκ τοῦ οἰκουμενικοῦ τούτου Κανόνος ἐξάγεται, ὅτι διάκρισις καταγωγῆς δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει, προκειμένου περὶ ὑποψηφίου εἰς ἱερωσύνην. Ὅντως, ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι εἰς, ὁποθενδήποτε καὶ ἂν κατάγῃται, καὶ καθ' οἷονδήποτε τρόπον καὶ ἂν συνελήθῃ καὶ ἐγεννήθῃ· φέρει δὲ τὴν εὐδύνην μόνον τῶν πράξεων αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἐκ νομίμου ἢ παρανόμου γυναικὸς ἐγεννήθῃ, δὲν εἶναι βεβαίως αὐτὸς υπεύθυνος διὰ τοῦτο υπεύ-

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ—ΠΕΡΙ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

«Ἀδελφέ, ἀγάπα αἰ τὴν ἐγκράτειαν, ὅπως ὠφελήθῃς σφόδρα, εἰ δὲ ἄρξῃ ἀδιαφορεῖν, εἰς ἐσχάτην καταντήσεις ἀπώλειαν. Καὶ ἐν μὲν τοῖς πρώτοις τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἀποστρέφεις, εἶτα καὶ ὑπὸ τῶν ὁρώντων σε γελασθήσῃ... Ἡ πολυφαγία καὶ ἡ πολυποσία πρὸς τὸ παρὸν ἡδύτητα ἔχουσι, τῇ δὲ ἐπαύριον, ἀηδίαν καὶ ἐκλυσιν παρέχουσι τῷ λογισμῷ».

ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΚΤΟΥ

«... Ὁ γαστροίμαργος εἰς οὐδὲν ἑτερον ἐναβρύνεται (καυχᾶται) ἀλλ' ἢ εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ εὐρύχωρον κοιλίαν, τὸ ταμεῖον τῆς τιμίας αὐτῷ κόπρου καὶ προσφιλοῦς... Ὡσπερ γὰρ ὁ καπνὸς διώκει τὰς μελίσσας, οὕτω καὶ ὁ γαστροίμαργος τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λέγει δὲ καὶ ὁ Ἀπόστολος, «σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσαι οὐ δύνανται» σάρκα καὶ αἷμα καλῶν τὰ σαρκικὰ πάθη, δι' ὧν ὁ νοῦς εἰς τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς κατασύρεται καὶ αὕτη δὲ ἡ σὰρξ τροφή ἐστὶ τῶν δαιμόνων» φησὶ γὰρ ὁ Προφήτης «ἐν τῷ ἐγγίξειν ἐπ' ἐμὲ κακοῦντας τοῦ φαγεῖν τὰς σάρκας μου». Ὁ οὖν διὰ τῆς ἐγκρατείας ἐκτίκων τὴν σάρκα, λιμοκτονεῖ τοὺς δαίμονας, καὶ ἀσθενεσθέρους πρὸς τὸν κατ'

θυνοσ εἶναι μόνον, ἐὰν αὐτὸς παρανόμως συνευρεθῇ μετὰ γυναῖκός καὶ ἐτεκνοποίησεν, καθότι ἡ προᾶξις αὕτη προῆλθεν ἐκ τῆς ἀπολύτου θελήσεως αὐτοῦ, δι' ἣν καὶ εὐθύνεται. Πάντες, τέλος, οἱ ἄνθρωποι ἐν τῷ κόσμῳ ἀνεξαίρετος εἶναι ἴσοι καὶ ὅμοιοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ πάντες συνεπῶς τὴν αὐτὴν ἀξίαν ἔχοντες, τὰ αὐτὰ χαίρουσιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δικαιοῦματα· ἀρκεῖ νὰ στηρίξωνται ταῦτα ἐπὶ τῆς νομιμότητος, ἐπὶ τῶν θεοπνευστῶν διαταγμάτων καὶ τῶν αἰωνίων ἡθικῶν νόμων, οἵτινες προέρχονται ἐκ τοῦ Θεοῦ.

Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ καὶ οἱ εἰς Ἱερωσύνην ὑποψήφιοι εἶναι ἄξιοι κατὰ πάντα τῆς Ἱερωσύνης, ὅταν δὲν προσέκρουσαν εἰς ὠρισμένας κανονικὰς διατάξεις καὶ δὲν ἠθέτησαν σοφάρως τοὺς ἡθικοὺς νόμους. Ἐὰν δὲ οἱ τοιοῦτοι εἶναι νόμιμοι καὶ γνήσιοι υἱοὶ γνωστῶν γονέων, πατρός καὶ μητρός, ἢ ἂν εἶναι ἐκθετοὶ ἐξ ἀθεμίτων σχέσεων ἀγνώστων πατρός καὶ μητρός, τοῦτο εἶναι ὅλως ἀδιάφορον ἐνώπιον τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ἐντεῦθεν καὶ ὁ Πατριάρχης Νικηφόρος διὰ τοῦ ὁγδόου αὐτοῦ Κανόνος λέγει ῥητῶς: «Οἱ ἀπὸ παλλακίδος ἢ διγάμων ἢ τριγάμων ἐκτεθῆναι παῖδες, ἐὰν ἄξιον Ἱερωσύνης ἐπιδείξωνται βίον, χειροτονοῦνται». Καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐν τῇ ΕΒ' αὐτοῦ ἀποκρίσει λέγει: «Κατὰ γοῦν τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους τοὺς μηδὲν ἡμαρτηκότας, καὶ αὐτοὶ Ἱερατικῆς κατὰ κανόνας ἀξιοθήσονται».

Ἐν τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι οἱ ἐκ κλεψιγαμίας γεννηθέντες δύνανται νὰ ἱερωθῶσιν, ἐφ' ὅσον προσωπικῶς δὲν ὑπέπεσαν εἰς κωλύον τὴν ἱερωσύνην σοβαρὸν τι παράπτωμα, προβλεπόμενον ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων.

αὐτοῦ πόλεμον κατεργάζεται. Ἔχει δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ τὸν νοῦν αἰ (πάντοτε) τῶν μὲν γηίνων ὑψηλότερον, πρὸς δὲ τὸν οὐρανὸν ἐπηρμένον... Καὶ ἔξωθεν μὲν ἐστὶ στυγνάζων καὶ κατηφής, ἐνδοθεν δὲ φαινόμενος ὅλος χαρῶς...»

ΕΝ Τῷ ΓΕΡΟΝΤΙΚῷ

«Εἶπεν ὁ Ἀββᾶς Ἰωάννης ὁ Κολοβός, ὅτι ἐὰν θελήσῃ βασιλεὺς πόλιν ἐχθρῶν παραλαβεῖν, τὸ ὕδωρ πρῶτον κρατεῖ καὶ τὴν τροφήν, καὶ οὕτως οἱ ἐχθροὶ ἐκ τοῦ λιμοῦ (τῆς πείνης) ἀπολλύμενοι ὑποτάττονται αὐτῷ. Οὕτω καὶ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς, ἐὰν νηστεία καὶ λιμῷ πολιτεύσῃται ἄνθρωπος, οἱ ἐχθροὶ, ἦτοι τὰ πάθη καὶ οἱ δαίμονες, ἀσθενοῦσιν ἀπὸ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Τίς ἰσχυρὸς ὡς ὁ λέων; καὶ διὰ τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἐμπίπτει εἰς παγίδα, καὶ ὅλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ ταπεινοῦται.

Εἶπε γέρων· ἐστὶν ἄνθρωπος ἐσθίων πολλὰ καὶ ἐπὶ πεινῶν, καὶ ἐστὶν ἄλλος ὀλίγα ἐσθίων καὶ χορταζόμενος· καὶ ὁ πολλὰ ἐσθίων καὶ ἐπὶ πεινῶν, πλείονα μισθὸν ἔχει τοῦ ὀλίγα ἐσθίοντος καὶ χορταζόμενου.

Ἀδελφὸς ἠρώτησε γέροντα λέγων, πῶς δεῖ ἐπιτελεῖν τὸ μέτρον τῆς νηστείας; Καὶ εἶπεν ὁ γέρων, μηδὲν ὑπὲρ τὸ διατεταγμένον. Πολλοὶ γὰρ θέλοντες ὑπεράνω, ὕστερον οὐδὲ τὸ ὀλίγον ἰσχυρὸν ἐκτελέσαι.

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΜΑΡΚΟΥ

«... Ἄλλ' ἐρεῖ τις... τίς ἡ χρεια τῆς νηστείας; πολλὴ καὶὰ πάντα τρόπον. Καθάπερ γὰρ τις τῶν πενήτων γεωργῶν, ἐὰν ἐπὶ χέρσῳ σπείρῃ μὴ νεώσας τὸν ἀγρόν, ἀντὶ πυρετοῦ (σίτου) ἀκάνθια προσοδευθήσεται, οὕτω καὶ ἡμεῖς, ἐὰν μὴ τὴν ἐαυτῶν σάρκα ὑπωπιάσαντες (διὰ τῆς ἐγκρατείας καταδαμάσαντες) τὸν λόγον τῆς εὐχῆς καταβάλωμεν, ἀντὶ δικαιοσύνης, ἀμαρτίαν καρποσόμεθα· ἡ γὰρ σὰρξ ἐκ τῆς γῆς ἐκείνης ὑπάρχει, καὶ ἐὰν μὴ τοσαύτης ἐπιμελείας τύχη, ὅσης ἐκείνη καρπὸν δικαιοσύνης οὐδέποτε βλαστήσει... Οἱ οὖν κηδόμενοι τῆς ὀφελείας αὐτῶν, ὀφείλουσι φυλάσσεσθαι τὴν βλάβην αὐτῆς, τουτέστι τὴν κενοδοξίαν αὐτῆς... ὅπως δυνάμει Θεοῦ ἐπάρσεως φιλαχθόντες, ἐν ταπεινοφροσύνῃ διάγειν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν μεριμνήσωμεν, ἥς χωρὶς οὐδεὶς εὐαρεστήσει Θεῷ».

ΕΝ Τῷ ΒΙῳ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΥΓΚΛΗΤΙΚΗΣ

«... Ἄπας σοι ὁ χρόνος εἰς κανὼν νηστείας ὑπαρχέτω· μὴ τέσσαρας ἢ πέντε νηστεύσης, καὶ τῇ ἄλλῃ ἐν πλήθει βρωμάτων καταλύσης τὴν δύναμιν· πανταχοῦ γὰρ ἡ ἀμετορία φθοροποιὸς τυγχάνει... Νέος ὢν καὶ ὑγιής νήστευσον· ἥξει γὰρ τὸ γῆρας μετ' ἀσθενείας... Νήστευε μετὰ λόγου καὶ ἀκριβείας· ὅρα μὴ ὁ ἐχθρὸς ὑπεισέλθῃ σου τῇ ἐμπορίᾳ τῆς νηστείας, ἀλλὰ γίνου δόκιμος τραπεζίτης κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου φωνήν, καὶ τὸ βασιλικὸν χάραγμα ἀκριβῶς γίνωσκε...»

ΕΝ Τῷ ΓΕΡΟΝΤΙΚῷ

«... Εἰ θέλεις τῷ Θεῷ προσεγγίσει τῇ καρδίᾳ σου, πρῶτον ἐν τοῖς σωματικοῖς δεῖξον αὐτῷ τὸν πόθον σου, ἡγοῦν... ἐν τῇ ἀσκήσει καὶ κ. κου-

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«Εγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδο-
προφήται, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν καὶ τοὺς
ἐκλεκτούς».

(Ματθ. 24,24)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εἶδομεν τὴν ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς
Ὁρθοδοξίας» δημοσιευθεῖσαν πραγματείαν κατὰ τῶν
«Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά», ἢ «σπουδαστῶν τῆς Γρα-
φῆς» ἢ «Χιλιαστῶν», τὰς πλάνας καὶ τὰς φρικτὰς
κατὰ τῆς Ἀληθείας βλασφημίας αὐτῶν. Ἐνταῦθα
δὲ ἀνακεφαλαιούμενες αὐτὰς λέγομεν, ὅτι οὗτοι ἔχου-
σι σὺν ταῖς ἄλλαις καὶ ὅλας τὰς γενικὰς πλάνας τοῦ
Προτεσταντισμοῦ· ἥτοι 1) δὲν παραδέχονται τὸν
τρόπον ἐρμηνείας τῶν Γραφῶν, καθ' ὃν ἡ Ἐκκλη-
σία τοῦ Χριστοῦ τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων ἡμε-
ρηνεὺν αὐτάς, ἀλλ' ἀντιθέτως πρὸς τὴν γραφικὴν διά-
ταξιν, καθ' ἣν «πᾶσα προφητεία Γραφῆς ἰδίᾳ (ἀτο-
μικῆς) ἐπιλύσεως οὐ γίνεται» (Β' Πέτρο. Α' 20), ἀ-
ποφαίνονται ὅτι πᾶς πιστὸς ἀναγινώσκων τὴν Γρα-
φὴν δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ αὐτὴν ὁρθῶς· 2) δὲν πα-
ραδέχονται τὰς ἀγράφους τῆς Ἐκκλησίας παρα-
δόσεις· 3) θεωροῦσι τὴν προσκύνῃσιν τῶν ἁγίων
εἰκόνων καὶ τῶν ἁγίων λειψάνων ὡς εἰδωλο-
λατρείαν· 4) ἀρνοῦνται τὸ ἀειπάρθενον τῆς Πανα-
γίας Παρθένου Μαρίας, θεωροῦντες αὐτὴν ὡς ἀπλὴν
γυναῖκα· 5) δὲν παραδέχονται τοὺς Ἀγίους τῆς Ἐκ-
κλησίας οὔτε τὰς πρὸς τὸν Θεὸν πρεσβείας αὐτῶν·
6) καταδικάζουν τὰς πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῶν κεκοι-
μημένων δεήσεις τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὰς ὑπ' αὐ-
τῆς νομοθετημένας ἁγίας Νηστείας· 7) δὲν παραδέ-
χονται τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας· 8) οὔτε τὴν
ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς· 9) οὔτε τὴν αἰώνιον κόλασιν
τῶν ἁμαρτωλῶν· 10) δὲν παραδέχονται τὴν θεότητα
τοῦ Χριστοῦ, ἀποκαλοῦντες Αὐτὸν «Ἀρχιδούλον»
τοῦ Θεοῦ, κτίσμα, οὔτε καὶ τὰς ἐν Αὐτῷ δύο φύ-
σεις, τὴν θεῖαν καὶ ἀνθρωπίνην· 11) ἀρνοῦνται καὶ
αὐτὴν τὴν ὑπόστασιν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος· 12) δὲν
παραδέχονται τὸ τριαδικὸν τῆς Θεότητος, τὸ μέ-
γα τῆς Ἀγίας Τριάδος Μυστήριον· 13) ἀναμένουν
τὴν ἐπὶ τῆς γῆς δευτέραν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν,
ὡς παρουσίαν μονάρχου ἐπιγεῖον βασιλείας, μὲ Κυ-
βέρνησιν Ἰουδαϊκὴν. Ἡ διδασκαλία τῶν εἶναι μία
ἀνακεφαλαιώσις ὅλων τῶν ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ
Χριστιανισμοῦ μέχρι σήμερον ἀναφανισθῶν αἱρέ-
σεων, μετὰ νέων βλασφημιῶν προσθηκῶν. Εἶναι, ὡς
προελέχθη, Ἀντίχριστοι, βλάσφημοι, οἱ ἐπικινδυ-
νότεστοι ὅλων τῶν αἱρετικῶν, μετημαρτυμένοι Ἑ-
βραῖοι, Ἑθνοπροδοταί. Δὲν ἔχουν δικαιώματα ἐπὶ

χρὶς τοῦ σώματος, μετὰ διακρίσεως καὶ γνώσεως
γινομένη. Ἐντεῦθεν γὰρ καὶ ὁ Κύριος τὸν θε-
μέλιον τῆς τελειώσεως κατεβάλετο, ἐκ κακοπα-
θείας ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀρξάμενος... Μεγάλῃ δύνα-
μει ἢ μικρᾷ πολιτείᾳ, ἢ διαμένονσα· τὴν γὰρ
πέτραν τὴν σκληρὰν κοιλαίνει. Μὴ νομίσης, ἀ-
δελφέ, ὅτι ἄλλως κωλύονται οἱ ἔσω λογισμοί,
εἰμὴ ἐκ τοῦ καλῶς καὶ εὐτάκτως τὸ σῶμα καταστή-
σαι». (Ἑδεργ. Βιβλ. Β' ὑπόθ. ΙΕ'—ΙΗ').

τῆς Ἑλληνικῆς Ἑλευθερίας, ἡ ὁποία ἐπτετεύχθη με-
γάλας θυσίας, καὶ εἶναι «βγαλμένη ἀπὸ τὰ κόκκαλα
τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά».

Καθῆκον πάντων τῶν Ἑλληνορθοδόξων εἶναι ἡ
πάση θυσίᾳ καταπολέμησις τῆς σατανικῆς αὐτῆς
αἱρέσεως, ἥτις λυμαίνεται τὴν Ἑλλάδα μας, τὴν
χώραν αὐτὴν, ἥτις εἶναι ποτισμένη μετὰ τὸ ἄφθονον
αἷμα τῶν τέκνων τῆς τὸ ὅποιον ἔχυθη «γὰρ τοῦ
Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν Ἀγίαν καὶ τῆς Πατρὸς
τὴν Ἑλευθερίαν». Ὅλοι ἐν πνευματικῷ συναγε-
μῷ, ὡς προσπαθήσωμεν διὰ παντὸς μέσου νὰ ἐπανα-
φέρωμεν εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Χριστοῦ τὰ ὑπὸ τῶν
«βαρέων λύκων» ἀρπαγέντα πρόβατα, κρατερὰν μά-
χην συνάπτοντες πρὸς τοὺς ὑπὸ τῶν Ἑβραίων χρημα-
τοδοτούμενους τοῦτους ἐπὶ λυδᾶς καὶ ἀρνησιχορίστους.

Οἱ κληρικοὶ μας, τοὺς ὁποίους τόσον κατηγο-
ροῦν οἱ ψευδομαρτυροὶ τοῦ Ἰεχωβά, λαμβάνοντες
ἀφορμὴν ἀπὸ ὁρισμένας παρεκτροπὰς ἐνίων ἐξ αὐ-
τῶν, ὡς ἀρθεῖν εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς των, καὶ
ὡς ἀποδείξουν οὐχὶ μόνον διὰ τοῦ λόγου, ἀλλὰ πρὸ
παντὸς διὰ τῆς χρησιμοθείας των ὅτι εἶναι ἀντάξιοι
διάδοχοι τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, συνεχισταὶ τοῦ
ἔργου αὐτῶν καὶ τῆς δισχιλιετοῦς παραδόσεως τῆς
«Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ
Χριστοῦ Ἐκκλησίας».

Διερχόμεθα δυσκόλους περιστάσεις. Ἀντιμετω-
πίζομεν ζήτημα ἐπιβιώσεως τῆς Ἑλληνικῆς φυ-
λῆς ἡμῶν. Εὐρισκόμεθα ἐντὸς κλοιοῦ, ὅστις καθ'
ἐκάστην περισφίγγεται. Ἐν ὅσῳ εἴμεθα ἐλευθεροί,
ἐν ὅσῳ εἴμεθα ὀργανωμένοι ὡς Κράτος, ὡς Ἐκκλη-
σία, ὡς Σωματεῖα, ὡς ἀντιμετωπίσωμεν τοὺς ποι-
κλωνύμους τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑθνους ἐχ-
θρούς, διότι ἂν δὲν ἐξυπνήσωμεν ἐγκαίρως, θὰ
κλαύσωμεν κατόπιν ἐσθῆτος, ὅτε θὰ ἀναγκασθῶμεν
νὰ ἀντιμετωπίσωμεν ὡς μεμονωμένα ἄτομα τὰ ἐπερ-
χόμενα δεινά.

Εἶδε ὁ Θεὸς διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου
καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, διαλύων τὰς μεθοδεῖας τοῦ
Διαβόλου, καὶ συντριβὼν τὰς παγίδας αὐτοῦ τε καὶ
τῶν ὀργάνων του, νὰ διασκεδάσῃ τὰς βουλάς αὐ-
τῶν, πρὸς δόξαν Αὐτοῦ, καὶ τῆς Ἀχράντου Ἐκκλη-
σίας Του· Ἀμήν.

Κατὰ τὰς πονηρὰς ταύτας ἡμέρας. κα-
τὰ τὰς ὁποίας κυκλοφοροῦν μυριάδες ἐντά-
νων κακοδόξου ἀλλὰ καὶ αἰσχροῦ περιεχομέ-
νου, εἰς τὴν πανταχόθεν ἐπιβουλευομένην
Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα μας, εἶναι ἀνάγκη ἀπό-
λυτος νὰ ἀκούηται διάτορος ἡ «Φωνὴ τῆς
Ὁρθοδοξίας».

Ὅθεν ἐπιβεβλημένον καθῆκον ὅλων
τῶν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην ἀδελφῶν εἶναι ἡ
διάδοσις αὐτῆς διὰ τῆς ἐγγραφῆς νέων συν-
δρομητῶν, καθ' ὅσον οὕτω προσφέρομεν ἀ-
νεκτίμητον ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἱερὰν ὑπόδε-
δασιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἀ-
γωνιζόμεθα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πρὸ πάντων δὲ δὲν ἐπεθύμει τὴν ἐγκαθίδου-
σιν αὐτοῦ εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν τῆς Κωνσταντι-
νουπόλεως θρόνον ἄνευ κανονικῆς ἀποφάσεως Συ-
νόδου ἐπισκόπων, καλῶς γινώσκων, ὅτι τοῦτο καὶ
μόνον ἤρκει ἵνα ἀναφλέξῃ τὴν κατ' αὐτὸν ἐπίθεσιν
τῶν θανασίμων ἐχθρῶν του καὶ τῶν μομοσκοπῶν
φθονερῶν, παρ' ὅλον ὅτι ὁμολογουμένως οὐδεὶς ἄλ-
λος, καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ ἐκ τῆς ἀξίας καὶ ἐκ
τῆς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ εὐνοίας, ὑπῆρχεν ἀρμοδιώτερος
ἵνα κοσμήσῃ πρεπόντως τὸν ὑψηλὸν ἐκεῖνον τῆς ὁ-
θοδοξίας θρόνον παρὰ τὸν ἱερὸν Γρηγόριον. Ὅθεν,
καὶ πρὸς διευθέτησιν τοῦ ἐπισκοπικοῦ ζητήματος
τοῦ θρόνου τῆς Κων/πόλεως καὶ πρὸς καθορισμὸν
τῶν δογματικῶν ἀληθειῶν, περὶ τὰς ὁποίας τοσαῦ-
ται δεινὰ ἔριδες ἐτάραττον τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν,
κατανοῶν ὁ θεῖος Γρηγόριος ὅτι ἀπόλυτος ὑπῆρχεν
ἀνάγκη συγκλήσεως μεγάλης Οἰκουμενικῆς Συνόδου,
συνέστησε τοῦτο εἰς τὸν αὐτοκράτορα Θεοδόσιον,
καὶ οὕτω ἤρχισαν αἱ προετοιμασίαι διὰ τὴν δευτέ-
ραν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, τὴν συνελθοῦσαν ἐν
Κωνσταντινουπόλει τὸ ἐπὶ τὸν ἔτος.

Ὁ ἱερός Πατὴρ ἔχων ὑπ' ὄψιν, ὅτι πολλοὶ φθο-
νεροὶ ἀντίπαλοί του, ἐξ ἰδίων κρίνοντας τὰ ἀλλότρια
ἐπεζήτουν ἀφορμὰς ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ ἐπὶ
φιλοδοξίᾳ καὶ παρ' ἐνορίαν ἀσκήσει ποιμαντικῶν
δικαιωμάτων, μολοντί σύμπας ὁ ἱερός Κλήρος καὶ
ὁ λαὸς ἐν τῇ συνειδήσει τὸν ἀνεγνώριζεν ἐπίσκοπόν
του, εἰς λόγον τοῦ ἐκφωνηθέντα ἐν τῷ Ναφ τῆς Ἀ-
γίας Σοφίας ἐκθέτει τὰ καθ' ἑαυτὸν καὶ δίδει ἀνά-
λυσιν ἐπαρκῶς διασαφηνίζουσαν τὴν τότε ἐκκλησια-
στικὴν ἐν Κων/πόλει κατάστασιν.

Ὁ θεῖος Γρηγόριος κατὰ πρῶτον μετ' ἀπαρα-
μίλλου ρητορικῆς τέχνης ἐκφράζει τὸν θαυμασμόν
του διὰ τὴν τοσαύτην τῶν πιστῶν πρὸς αὐτὸν ἀγά-
πην καὶ ἀφοσίωσιν, ὥστε νὰ φαίνωνται ὅτι κρέμον-
ται ἐκ τῆς φωνῆς του, «*τῆς ὑπερορίου καὶ μι-
κρᾶς ἰσως καὶ οὐδὲν ἐχούσης ἐράσμιον*». Καὶ λέ-
γει ὅτι, αἷτιον τούτου δὲν εἶναι οὔτε ἡ πολυμάθεια
αὐτοῦ καὶ ἡ σοφία, ἐκτὸς ἂν τοιαύτη νομισθῇ ἡ εἰ-
λικρινὴς συναίσθησις τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀγνοίας, οὔτε
τὸ καινὸν τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, καθ' ὅσον ἤδη εἴ-
χον διδασθῇ τὴν περὶ Τριάδος ὁρθόδοξον πίστιν οἱ
ἐν Κων/πόλει παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου αὐτῶν Ἀλε-
ξάνδρου «*τοῦ πάνυ, τοῦ μεγάλου τῆς Τριάδος
ἀγωνιστοῦ τε καὶ κήρυκος καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ
τὴν ἀσέβειαν ἐξορίσαντος*». Συμπληρῶν δὲ τὰ τῆς
ἀπορίας του διὰ τὴν αἰτίαν τῆς τοσαύτης τῶν Κων-
σταντινουπολιτῶν πρὸς αὐτὸν εὐνοίας ἀναφωνεῖ.
«*Ἀλλ' οὐδὲ τῶν κομψῶν τις καὶ ἡδέων ἐγὼ
καὶ οἷος κολακείᾳ κλέπτειν τὴν εὐνοίαν, οἷους
ὁρῶ πολλοὺς τῶν νῦν ἱερατεύειν ὑπισχνουμέ-
νων, οἱ τὴν ἀπλὴν καὶ ἀτεχνον ἡμῶν εὐσέβειαν
ἐντεχνον πεποιθήκασιν καὶ πολιτικῆς τι καινὸν
εἶδος ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὰ ἅγια μετενηνεγμέ-
νης καὶ ἀπὸ τῶν θεάτρων ἐπὶ τὴν τοῖς πολλοῖς
ἀθέατον μυσταγωγίαν... Ὑμεῖς μάρτυρες καὶ
θεοὶ, φησὶν ὁ θεῖος Ἀπόστολος, ὡς οὐ ταύτης
ἡμεῖς τῆς μερίδος, ἀλλ' οἱ σκαιότητος ἂν θᾶτ-*

*τον καὶ ἀγροικίας ἢ θωπείας καὶ ἀνελευθερίας
ἐγκλημα δέξασθαι. Οἱ γε καὶ πρὸς τοὺς λίαν ἀν-
τεχόμενους ἡμῶν ἔστιν οἷος καὶ ὅπου φαινόμε-
θα τραχυνόμενοι, ἂν τι μὴ κατὰ λόγον ἡμῖν
ποιεῖν νομίζωνται. Καὶ τοῦτο ἔδειξεν ἡ πρῶτη
γενομένη περὶ ἡμᾶς καινοτομία, ἥνικα ζήλω καὶ
θυμῷ ζέσαντες ὑμεῖς ὁ λαὸς βοῶντάς τε καὶ ὁ-
δυρομένους ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦτον ἐθήκατε τὸν
οὐκ οἷός ἐστε τυραννικὸν καὶ λέγειν εἴτε ἀρχιε-
ρατικόν. Ἐθήκατε δ' οὐκ οὐδὲ τὸν πόθον παρα-
νομήσαντες, ἐνθα τοσοῦτόν τις τῶν θερμοτέ-
ρων ἐδυσχεράναμεν, ὥστε ἀπεπήδησαν ἡμῶν,
τὸ φίλτερον εἰς ἐχθρὰν τρέψαντες. Οὐ γὰρ ἐξ
ᾧ χαριούμεθα σκοποῦμεν μᾶλλον ἢ ἐξ ᾧ ὠ-
φελήσωμεν».*

Προχωρῶν δὲ περαιτέρω εὐρίσκει τρεῖς λόγους
τῆς πρὸς αὐτὸν θερμῆς ἀγάπης τῶν. Πρῶτον ὅτι
αὐτοὶ εἶχον καλέσει αὐτὸν καὶ διὰ τοῦτο περιποιού-
νται καὶ τιμῶσι τὸ «*ἐαυτῶν θήραμα*»· δεύτερον ὅτι
σέβονται τὴν μετριοφροσύνην καὶ ἀφέλειαν καὶ ἐπι-
είκειαν αὐτοῦ «*τὸ μὴ ἱταμόν, μήτε βίαιον, μήτε
θεατρικόν τε καὶ πανηγυρικόν, ἀλλ' ὑποχωρη-
τικόν τε καὶ μέτριον καὶ οἷον ἀκοῖνον ἐν κοινῷ
καὶ μονότροπον*»· καὶ τρίτον, ὅτι βλέπουσιν ὅποια
ἔπασχεν «*ὑπὸ τῶν ἐξωθεν πολεμούντων καὶ
τῶν ἐνδοθεν ἐπιβουλευόντων*». (Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΗΓΥΡΙΕΣ ἹΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν προσεχῇ Πέμπτην 6)19 Δεκεμβρίου, ἑορτὴν
ταῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Θαυματουργοῦ, πανηγυ-
ρίζουν οἱ ἐξῆς φερώνυμοι ἱεροὶ Ναοί :

1) Ὁ εἰς τὴν ἱερὰν παρὰ τὴν Παιανίαν τοῦ
Ἀρχιεπισκόπου Μονὴν μετ' Ἀρχιερατικὴν ἀγρυ-
πνίαν. Συγκοινωνία. Λεωφορεῖα Παιανίας ἐκ τοῦ
Θησείου.

2) Ὁ ἐν Ἀχαρνᾷς (Μενιδίῳ) τοιοῦτος μετ' ἀρ-
χιερατικὴν χοροστασίαν. Λεωφορεῖα Ἀχαρνῶν.

3) Ὁ ἐν Χαϊδαρίῳ καὶ 4) τὸ ἐν Κορυδαλλῷ Γυ-
ναικεῖον ἡσυχαστήριον. Συγκοινωνία Λεωφορεῖα
Κορυδαλλοῦ ἀπὸ Μενάνδρου, στάσις Ταξιαρχῶν.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι 147ὑπεύθυνος : Ἀπόστολος Ἀθ. Τζωάννης
Νικίου 15—Ἀθῆναιὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σεργίου
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμαὶ 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

«ΟΙ ΑΡΜΟΔΙΟΙ»

Συχνά ακούονται αἱ λέξεις αὐταί· ὅταν θέλωμεν νὰ ἐλέγξωμεν τι λέγομεν : «τί κάνουν οἱ ἀρμόδιοι» ; «Ὅταν ζητῆται εὐθύνη τις ἀπὸ ἡμᾶς διὰ κάποιαν παράλειψιν καθήκοντος, ἀπαντῶμεν· «δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἀρμόδιος». Ἀλλὰ καὶ ὅταν θέλωμεν νὰ κάνωμεν ὑπεκφυγὴν τινα, διὰ νὰ «ξεφορτωθοῦμε» τοὺς ἐνοχλοῦντας ἡμᾶς ὑπερβολικῶς, ἰσχυρίζομεθα ὅτι δὲν εἴμεθα ἡμεῖς «οἱ ἀρμόδιοι»· ζητοῦμεν πληροφορίας ἀπὸ τοὺς «ἀρμόδιους» δι' ὅλα τὰ ζητήματα· εἰς τοὺς «ἀρμόδιους» λατρούς, νομικούς, μηχανικούς, τεχνίτας κ.λ.π. καταφεύγομεν ὁσάκις θέλωμεν νὰ ἐξυπηρετηθῶμεν εἰς οἵανδήποτε ὑπόθεσιν μας. Μὲ ἓνα λόγον τὰ ὅρια τῶν «ἀρμόδιων» διὰ πᾶσαν κοσμικὴν ὑπόθεσιν εἶναι καθωρισμένα σχεδὸν δι' ὅλους. Μόνον εἰς τὰ θρησκευτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα δὲν ἀναγνωρίζονται «οἱ ἀρμόδιοι». Ἀποφαινόμεθα ὅλοι ὡς «ἀπὸ τρίποδος» διὰ πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ὑπόθεσιν, εἰς οἵανδήποτε βαθμὸν πνευματικῆς ἀναπτύξεως καὶ ἂν εὐρισκώμεθα. Ἐκφέρομεν κρίσεις «ὡς ἀρμόδιοι» διὰ ζητήματα καὶ καταστάσεις, τὰς ὁποίας δὲν ἐμελετήσαμεν, οὔτε ἐξήσαμεν. Τυφλοὶ ὄντες πολυάκις πνευματικῶς, ἐπιχειροῦμεν νὰ κρίνωμεν ὅσα ἐνομοθέτησαν οἱ γίγαντες ἐκεῖνοι, οἱ ὑψηλότες τῆς Ἀποκαλύψεως Ἀετοί, ὑπὸ τοῦ «ἀπροσίτου φωτός» φωτιζόμενοι, τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας, τοὺς κανόνας καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄλλα. Ἀφορμὴν ἐλάβομεν διὰ τ' ἀνωτέρω ἀπὸ σχόλιόν τι μεγάλης πρωϊνῆς ἐφημερίδος δι' ἓνα «λεβεντόπαππα», ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ, ὅστις, ἀποθανούσης «τῆς κομφῆς, συγχρονισμένης, καὶ ὡραίας» πρεσβυτέρου τοῦ ἔμεινε μόνος μὲ δύο νήπια. Καὶ τοῖς μᾶς εἶναι ἄγνωστος ὁ τὴν τοιαύτην συμφορὰν ὑποστάς ἱερεὺς, τοῦ ἐκφράζομεν τὰ εἰλικρινῆ συλλυπητήρια τῆς συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν, εὐχόμενοι τὴν ἀπὸ Θεοῦ παράκλησίν του. Ἀλλὰ τὰ ὅσα ἐν συνεχείᾳ γράφει ὁ ἀρθρογράφος, ὑπερβαίνουν τὰ ὅρια «τῆς ἀρμοδιότητός του». «...Ἐνας ἄνθρωπος, λέγει, ποὺ χάνει τὸν νόμιμον σύντροφον τῆς ζωῆς του, θὰ ἀναγκασθῇ διὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ· ὁ δυστυχὴς ἱερεὺς δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Ἀπαγορεύεται ὁ γάμος (ὁ δεύτερος) εἰς τοὺς ἱερωμένους· ἡμποροῦν νὰ λέγουν, ὅτι θέλουν οἱ ἐφαρμοσταὶ τῶν ἱερῶν κανόνων. Ἀς θεωρηθῶ βλάσφημος ποὺ θὰ εἶπω ὅτι ὁ κανὼν αὐτοῦ ποὺ ἀφαιρεῖ ἀπὸ ἓνα ἄνδρα τὸ δικαίωμα τα τοῦ φύλου του, εἶναι ἀνίερος».

Ἀποδεικνύεται ὅντως βλάσφημος ὁ συντάκτης τοῦ ὡς ἄνω σχολίου τῆς Ἐφημερίδος, ὅστις μὲ ἐπιπολαιότητα κρίνει τοιοῦτον σοβαρώτατον ζήτημα. Δὲν θὰ ἦτο φρονιμώτερον νὰ ἐρωτήσῃ πρῶτον ἓνα «ἀρμόδιον» διὰ νὰ πληροφορηθῇ διὰ ποίους λόγους ὑπάρχει ἡ ἀπαγορευτικὴ, περὶ δευτέρου γάμου τῶν ἱερωμένων, διάταξις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἥτις Ἐκκλησία καὶ ἐκ τῆς ἱστορίας ἀπεδείχθη «Στύλος καὶ ἑδραίωμα τῆς Ἀληθείας»; Ἀλλὰ συνέβη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὅ,τι καὶ ἀνωτέρω ἐγράψαμεν. Δὲν δυνάμεθα εἰς τὰ στενὰ ὅρια ἐνὸς σχολίου νὰ

ἐκθέσωμεν τοὺς πνευματικὸς καὶ κοινωνικοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὑποίους ἀπαγορεύεται ἡ δευτερογαμία τῶν ἱερωμένων ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων. Ἀρκετὴ ὁμως εἶναι ἡ παράθεσις τῆς ρητῆς διατάξεως τῆς Καινῆς Διαθήκης, καθ' ἣν «διάκονοι καὶ πρεσβύτεροι ἑστῶσαν ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ἈΝΔΡΕΣ» (Α' Τιμοθ. γ' 2 καὶ 12, Τίτ. α' 6).

ΔΕΝ ΛΗΣΜΟΝΕΙ Ο ΠΑΠΑΣ ΤΟ ΠΡΩΤΕΙΟΝ ΤΟΥ

Εἰς ἀπάντησίν του πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ὁ Πάπας Παῦλος ὁ β' ἐπικαλεῖται τὴν ἰδιότητα του ὡς «διαδόχου τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων» (τοῦ Πέτρου). Ἐπίσης ἀποφεύγει νὰ ἐκφράσῃ ὠλοκληρωμένον τὸν τίτλον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, παρασιωπῶν τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ ὡς «Ἀρχιεπισκόπου Νέας Ρώμης». Ἐπίσης τὸν προσαγορεύει ὡς «Ἀγιώτατον» καὶ οὐχὶ «Παναγιώτατον», ἐνῶ, ὡς γνωστὸν ὁ τίτλος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἶναι «Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης, καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης»· ἐπομένως ἀμετάβλητοι εἶναι αἱ ἐναντι τῆς ὁρθοδοξίας θέσεις καὶ προθέσεις τῶν Παπῶν.

ΜΕΤΑΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

Ἐκ τοῦ Βατικανοῦ ἀνεκoinώθη ἐπισήμως ὅτι ὁ Ποντίφηξ θὰ μεταβῇ τὸν προσεχῆ Ἰανουάριον εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους «διὰ προσκύνημα». Ἐκεῖθεν θὰ διέλθῃ ἴσως ἐκ «Ρουσιᾶς» τῆς Ἀλεξανδρέττας, ἐνθα ὁ ἀρχαῖος ἱερός Ναὸς τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου. Κατὰ τὸ ταξείδιον τοῦ Πάπα ἐνδεχομένως νὰ πραγματοποιηθῇ συνάντησις του μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τοῦ ὁποίου αἱ φιλενωτικαὶ διαθέσεις εἶναι γνωσταί. Γνωστοῦ δὲ ἐπίσης ὄντος ὅτι αὐταὶ ἐκφράζονται πληρέστερον ἀπὸ τὸν μαθητὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ, τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ.κ. Ἰάκωβον, ὁ μόνος φραγμὸς πρὸς ματαίωσιν τῆς ὑποταγῆς τῆς ὁρθοδοξίας εἰς τὸν Πάπαν ἀπομένει ἡ ἀντίστασις τοῦ πληρώματος τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. ἐπὶ τῆς συνειδήσεως τοῦ ὁποίου «ἐδράζεται βαθέως καὶ ἀκλινῶς ἡ ὁρθοδοξία», καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι ἱκανὸν «νὰ ἀπομονώσῃ τὰ ἔγκυρα πρόσωπα» καὶ νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του οὔτε τὰς προβαλλομένας σκοπιμότητας, οὔτε τῶν περιστάσεων τὴν πίεσιν.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΧΙΛΙΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ

Εἰς τὸν Πύργον τῆς Ἠλείας ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μετανοήσαντες «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ», ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς, ὁ Κ. Παπαδόπουλος ἔμπορος, ἦτο ἡγετικὸν στέλεχος τῆς ὁμάδος τῶν χιλιαστῶν τῆς περιφερείας. Ἐν εἰδικῇ τελετῇ ἐγένετο ἡ ἀποκήρυξις τῆς πλάνης τῶν δημοσίων, ὡς καὶ ἡ ἀπαγγελία τοῦ σεπτοῦ συμβόλου τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Εὐχόμεθα ὅπως τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποτελέσῃ καλὴν ἀπαρχὴν καὶ διὰ τοὺς ἄλλους πεπλανημένους τοὺς ὑπὸ τῶν βαρέων λύκων ἀπαχθέντας.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

Ἡ θλιβερὰ εἰδησις τῆς δολοφονίας τοῦ δημοφιλούς Προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς Τζῶν Κέννεντυ ἐβόησεν εἰς πένθος ὀλόκλη-

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ρον την Οικουμένην. Ἐμφορούμενος ἀπὸ Χριστιανικὰς ἀρχὰς ὁ δολοφονηθεὶς πρόεδρος, προσπάθησε μὲ ὅλας τὸν τὰς δυνάμεις νὰ ἀποτρέψῃ τὸ φοβερὸν ἐγκλημα ἐνὸς νέου πολέμου, ὅστις θὰ ἐσήμαινε τὴν ὁλοκληρωτικὴν ἐξαφάνισιν ἀπὸ τῆς γῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Διεκήρυξε τὴν ἰσότητά των δικαιωμάτων ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἀνεξαρτήτως χρώματος καὶ φυλῆς, κατὰ τὸ ἀποστολικὸν «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δούλος οὐδὲ ἐλεύθερος, ἀλλ' ἔνι πάντες ἕσμεν». Δικαίως λοιπὸν ἡ δολοφονία του ἐπέσπασε τὴν παγκόσμιον ἀγανάκτησιν καὶ θλίψιν.

Αἱ ΣΚΟΤΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύεται, αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις ὥπλισαν τὴν χεῖρα τοῦ δολοφόνου, ἥτις ἐπέισε τὴν σκανδαλίην τοῦ ὕπλου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐδολοφονήθη ὁ ἀγαθὸς Πρόεδρος. Δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ εἶναι τις πολὺ σοφὸς διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὰ πραγματικὰ αἷτια τῆς δολοφονίας. Εἶναι πολὺ ἀστεία αὐτὰ, τὰ ὁποῖα συμβαίνουν εἰς τὴν Ἀμερικὴν διὰ τὴν συσκοτίσιν τῆς ὑποθέσεως. Αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι ὡς Κράτος πανίσχυρον θὰ πρέπει νὰ ἔχουν δυνάμεις Ἀσφαλείας συγκεκοτημένας εἰς ἄριστον βαθμὸν. Πῶς λοιπὸν δὲν ἠδυνήθησαν αὐταὶ νὰ διαλευκάνουν τὸ μυστήριον τῆς δολοφονίας τοῦ Προέδρου; Ἐκ τῆς παρακολουθήσεως τῆς εἰδησεογραφίας τῶν ἐφημερίδων προκύπτει τὸ σαφέστατον συμπέρασμα, ὅτι ὁ δυστυχὴς Πρόεδρος ἦτο προγεγραμμένος, καὶ ἡ δολοφονία του ὀργανωμένη. Ἀλλὰ ποία ἐξουσία ἔχει τοσαύτην δύναμιν, ὥστε νὰ ἐπιβάλῃ συσκοτίσιν καὶ σιγὴν εἰς τὰς Ἀρχὰς καὶ τὰς δυνάμεις Ἀσφαλείας τῆς Ἀμερικῆς, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς διαλευκάνσεως τῆς ὑποθέσεως τοῦ φοβεροῦ ἐγκλήματος; Ποία ἄλλη ἢ ἡ ἐξουσία τῆς ὑπερκυβερνήσεως τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, τῆς ὁποίας πειθήνια ὄργανα εἶναι δυστυχῶς αἱ πλείστα, ἂν μὴ ὅλοι αἱ ἐξουσίαι τῆς Ὑψηλίου; Πᾶς ὅστις ἀπειθεῖ εἰς τὰς διαταγὰς τῆς προγράφεται καὶ ἐκτελεῖται. Πολλοὶ Κυβερνῆται, ἀνήκοντες εἰς τὰς σκοτεινάς αὐτὰς δυνάμεις, ἀντιλαμβάνονται, ἴσως ἐκ τῶν ὑστέρων, τὸ βάραθρον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁδηγοῦνται αὐτοὶ καὶ οἱ λαοὶ των. Ἀλλ' ἂν ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς των ἐλεγχόμενοι θελήσουν νὰ λοξοδρομήσουν, ἀμέσως ἐκτελοῦνται.

ΔΙΚΑΙΑ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ταῦτα δὲ πάντα συμβαίνουν κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, διότι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐξετίμησαν δεόντως τὴν διὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἀπολύτρωσιν των ἀπὸ «τῶν ἀρχῶν καὶ ἐξουσιῶν τοῦ σκότους». Δὲν ἠκολούθησαν τὸν «Ποιμένα τὸν καλὸν» καὶ διὰ τοῦτο, ὡς ἐκ τῶν σημείων τῶν καιρῶν ἀποδεικνύεται, εὕρισκόμεθα εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου προφητευθεῖσαν ἐποχὴν, καθ' ἣν «πέμψει αὐτοῖς (τοῖς ἀπολλυμένοις ἀνθρώποις) ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλάνης, εἰς τὸ πιστεῦσαι αὐτοὺς τῷ ψεύδει, ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ μὴ πιστεύσαντες τῇ

ἀληθείᾳ, ἀλλ' εὐδοκήσαντες τῇ ἀδικίᾳ, ... ἂν θ' ὦν τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο εἰς τὸ σωθῆναι αὐτοὺς» (Β' Θεσαλ. β' 10).

ΤΟ ΝΕΩΤΕΡΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ὁ Ὀργανισμὸς τῶν Ἠνωμένων Ἑθνῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ Καθολικὴ Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ συζητοῦν διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἑτέρου, νεωτέρου, ἡμερολογίου μὲ 13 μῆνας, καὶ μὲ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα ἀκίνητον. Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Κων. Παπαϊωάννου, ἐπιδοκιμάζων τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νεωτέρου ἡμερολογίου καὶ τονίζων ὅτι «τὸ ἐν ἰσχύει ἡμερολόγιον, (τὸ Γρηγοριανόν) παρουσιάζει ὅλας τὰς ἀτελείας πρὸς ἀπαντῶμεν στὰ ἡμερολόγια τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων», δὲν λησμονεῖ καὶ τοὺς παλαιοημερολογίτας, οἵτινες «νομίζει ὅτι κατ' ἐπιστημονικὴν ἀποψιν δὲν ἔχουν δίκαιον μὴ δεχθέντες τὴν Γρηγοριανὴν μεταρρυθμίσιν». Ἀλλ' ἀφοῦ, κύριε Ἀκαδημαϊκέ, λέγετε ὅτι «καὶ τὸ Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον παρουσιάζει ὅλας τὰς ἀτελείας πρὸς ἀπαντῶμεν στὰ ἡμερολόγια τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων», ἄρα καὶ στὸ Ἰουλιανόν, τίς ἡ ἀνάγκη τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ, ἐπὶ σκανδαλισμῷ τῶν συνειδήσεων μυριάδων Χριστιανῶν; Δὲν εἶναι καλύτερον ἢ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ νὰ τηρήσῃ διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῶν ἑορτῶν τῆς τὸ ὑπὸ τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων καθορισθὲν ἑορτολόγιον, καὶ ἡ Πολιτεία νὰ προσαρμόζεται, ὅσας τις παρίσταται ἀνάγκη, πρὸς τὸ ἐκάστοτε ἐν παγκοσμίῳ χρήσει ἡμερολόγιον; Ἀλλοίμονον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἂν κατὰ πεντήκοντα ἔτη ἀλλάσῃ ἑορτολόγιον! «Οἱ Παλαιοημερολογίται» εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ φυλάξουν τὸ ὑπὸ τῶν σημειοφόρων Θεοφόρων Πατέρων καθορισθὲν ἑορτολόγιον, προσαρμολύμενοι διὰ τὰς κοσμικὰς των ὑποθέσεις πρὸς τὸ ἐκάστοτε ἐν χρήσει πολιτικὸν ἡμερολόγιον. Τί λογικώτερον τούτου;

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν 24 Ὀκτωβρίου 1963 μετέστη πρὸς Κύριον ὁ ἐκλεκτὸς ἀδελφὸς Ἀγγελῆς Πάππας, ὁμογενὴς τυγχάνων, καὶ ἐν Milwaukee Wis. τῆς Ἀμερικῆς διαμένων.

Ὁ βίος αὐτοῦ ὑπῆρξε τῷ ὄντι εὐαγγελικὸς καὶ θαύραστός, διότι πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ διέθετεν ἀφειδῶς ὑπὲρ τῆς ἀνακουφίσεως καὶ περιθάλψεως τῶν ἐνδεῶν καὶ πασχόντων, πολλάκις δὲ παρέσχε δείγματα τῆς μεγίστης ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας του καὶ πρὸς ἡμᾶς, διὰ τῆς ὕλικῆς ἐνισχύσεως, ἣν παρέσχε ἐἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ εἰς πλείστους ἀδελφούς δεινοπαθοῦντας καὶ πενόμενους.

Τὸ φωτεινὸν καὶ ὑπέρτερον παντὸς ἐπαίνου παράδειγμα του, ὡς καταστή ἄξιον μιμήσεως καὶ ἡ μνήμη αὐτοῦ ἔστω αἰωνία.